

ter dal prednost delu z mladimi in vzgoji ter izobraževanju. Ustanovil je izletniško-vodniški odsek. Poleg planinske šole za mlajše člane je PD Velenje pričelo izvajati še planinsko šolo za odrasle. Jože je še član predsedstva Savinjskega meddruštvenega odbora, od leta 1998 tudi član upravnega odbora PZS.

Z izjemno vitalnostjo in svežino njegovega duha, ki se ne pusti vkleiniti v kakršne koli sponse, ga kot poprej vodi navdušenje in zadovoljstvo nad opravljenim delom. Miselnost odprtost mu daje zagnanost, ki jo vsi občudujemo, in mu hkrati omogoča pozitivno naravnost. To je tudi eden od razlogov, da nam je človeška podoba jubilanta tako blizu in nas potrjuje v prepričanju, da je svoje dosedanje življenje izpolnil z resnim in zavzetim pedagoškim in vsestranskim organizacijskim ter profesionalnim delom, ki je obrodilo bogate sadove.

Množica planinskih znancev, nekdanjih tečajnikov in, verjamem, tudi drugih, ki so se srečevali pretekla leta z njim, mu želi, da bo še dolgo lahko hodil po planinskih poteh ter smučal in da mu veselja do dela v planinski organizaciji na bo zmanjkalo. Dragi Jože – iskrene čestitke, vse dobro in srečno! (Danilo Škerbinek)

Franci Vesel, sedemdesetletnik

Franci Vesel je konec avgusta na Viru pri Domžalah dočkal spoštljiv življenjski jubilej – sedemdesetletnico. Rojen je bil v Soteski pod Limbarsko goro, okoliške vzpetine pa je prehodil že v rani mladosti. Član PD Domžale je postal že vsaj leta 1956, ko je prvič vodil izlet z mladimi. Dolga leta je bil njihov mentor in vodnik. Bil je dosleden učitelj varnejšega gibanja in spoštljivega obnašanja – tako do gorske narave kot tudi do njenih obiskovalcev. Kot predanega vodnika Planinske zveze Slovenije (izpit za planinskega vodnika je opravil leta 1981, nosi pa znak številka 128) se

ga spominjamo tudi člani najmlajše generacije domžalskih vodnikov.

Njegovo področje delovanja so že od vsega začetka planinske poti. Kot markacist nosi znak s številčno oznako 3, leta 1984 je na Ajdnu, kjer je potekalo prvo tovrstno usposabljanje, postal inštruktor za pota. Član Komisije za planinska pota Planinske zveze Slovenije je postal leta 1961, njen načelnik pa je bil dolgih deset let – od leta 1979 do leta 1989. Usposobil je številne generacije markacistov in inštruktorjev za pota – kot predavatelj in predvsem kot inštruktor praktičnega dela je sodeloval kar na 27 tečajih od skupno 35! Bil je udeleženec ali vodja številnih delovnih akcij: na »delovnem mestu« markacista je v visokogorju na zelo zahtevnih plezalnih poteh preživel kar 159 dni in ob tem opravil skoraj 2000 ur prostovoljnega dela.

Vrsto let je bil tudi vodja kamniško-karavanške markacijske skupine. S kolegom Baldominjem Bizjakom je pripravil in objavil prenovljen in predelan Priročnik za markaciste, ki ga s pridom uporabljajo pri usposabljanju novih markacistov. Je strog zagovornik idej Alojza Knafelca, ustanovitelja slovenske markacije. Pri izdelovanju tabel bi se morali zgledovati po njegovih napotkih, saj je preglednost tabel še kako pomembna za varnejšo hojo v gore. Kot preizkušen in zanesljiv hodec in dober poznavalec slovenskih gor se je razvil v odličnega označevalca planinskih poti in nepogrešljivega strokovnjaka za nadelavo kovinskih in lesenih varovalnih in napredovalnih naprav. Nemaikrat je opravljal terenske ogledne in planinskim društvom svetoval pri iskanju najboljših rešitev v naravi. S svojim izjemnim nesebičnim delom je odločilno pripomogel k odlično vzdrževanim planinskim potev in slovenskih gorah in k njihovemu varnejšemu obiskovanju in sooblikoval vodilo, da so poti v gorah njen sestavni del in ne njena motnja ali grda rana.

Skoraj pet desetletij svojega življenja je Franci Vesel namenil slovenskim goram in delovanju v planinski organizaciji, za kar je prejel

tudi številna planinska priznanja (Knafelčeva diploma, Spominska plaketa PZS, Zlata plaketa PD Domžale). Je eden tistih skromnih gorniških zanesenjakov, zaradi katerih je Slovenija država z razvito gorniško dejavnostjo in v kateri je gornišstvo pomembna športno rekreativna dejavnost njenih prebivalcev. Franci ostaja med nami še vedno zdrav in čil, pripravljen svetovati, saj so ga izkušnje izostrile v pravega gornika. Zato mu prijatelji in znanci želimo še mnogo zdravja ter da bi ga še dolgo srečevali na planinskih poteh. (Marijan Križnar in Borut Peršolja)

V spomin: Janez Brojan 1906–2002¹

Iztekla se je še ena velika življenjska zgodba, ki je zaznamovala slovenski alpinizem, gorsko vodništvo in gorsko reševanje dvajsetega stoletja. Z gorenjskega konca, iz Mojstrane, je prišlo sporočilo. Živahnega mladeniča z devetimi križi na ramenih, Janeza Brojana, so njegove gore še zadnjič poklicale in vzele od njega slovo, tokrat tuzemsko, kot bi rekli stari gorjanci, le rojenice, ki so mu od mladega pa tja do sivih let varno vodile korak tudi po najbolj odljudnih brezpotjih, po svetu, ki je le za pogumne, za izjemne.

Legende s tega konca naše dežele, zapriseženega goram, odhajajo. Že davno Joža Čop, potem Uroš Župančič, pa Miha Potočnik in Ciril Praček, še ne tako davno tudi Jaka Čop. V roke onstran jim je zdaj segel še Janez Brojan in zaspal prav ob zori tistega dne, ki je najavljal veliko praznovanje slovenske Gorske reševalne službe – njeno 90-letnico, on, njen zvesti član, človek izjemne ljubezni do sočloveka, reševalec, kakršnega bi danes zapisali z veliko začetnico.

Njegov alpinistični *curriculum vitae* se je vrtel več kot pol stoletja, saj je plezal v Triglavski steni in drugod še z osmimi križi na plečih, najraje pa se je spominjal enega svojih zadnjih vzponov, ko je prav na osemdeseti rojstni dan v navezi treh rodov splezal po Slovenski smeri na Triglav. Z njim sta bila vnukinja Erika in sin Janez. Doživeltje za bogove in hkrati začetek slovesa, ki se je dokončno sklenil letošnjega 13. junija.

Svoje veliko alpinistično znanje je Janez Brojan nesebično, in to je tista prava beseda, značilna zanj bolj kot katera koli druga, razdajal tudi kot gorski reševalec in gorski vodnik. Reševalnih akcij, v katerih je sodeloval in jih najpogosteje tudi vodil, ni mogoče naštet, saj je bil ves čas zraven. Leta 1946, ko so v Mojstrani ustanovili postajo GRS, je postal njen prvi načelnik, z rojstvom mojstranskega alpinističnega odseka pa je tudi tam prevzel vodstvo. In prav iz tega alpinističnega kolektiva je izšla vrsta naših vrhunskih alpinistov, kot so Klavdij Mlekuž, Janko Ažman, Zvonko Kofler (ki ga že dolgo ni več med nami) in Janez Brojan ml., ki že desetletja kot gorski reševalec nadaljuje očetovo pionirsko delo. Za vsemi temi alpinističnimi odličniki je kot njihov prvi učitelj stal prav Janez Brojan.

S ponosom zdaj lahko gleda na prehojeno pot, tisti pa, ki ostajamo, negujmo od tega velikega gornika prijazen spomin. (Mitja Košir)

¹ Objavljeno v Dnevniku.

Po najboljši čaj na Smrekovec!

Rezultati poletne ankete

V naših gorah pijemo kar dobre čaje! Tako lahko sklepamo iz rezultatov naše poletne ankete, ki je potekala od junija do 20. avgusta. Dobili smo 104 odgovore, v katerih so bralci sporočali, da

Viktor Povsod – Smrekovski Fika

imajo dobre čaje v kar 46 naših kočah. Največ glasov, 8, je dobil Dom na Smrekovcu, drugo in tretje mesto s po 6 glasovi pa si delita Cojzova koča na Kokrskem sedlu in Koča na Loki pod Raduho. Bralci so največkrat dobili med 2 in 3 decilitre čaja, cene pa so med 100 SIT (samo v Domu na Boču) in 250 SIT.

Prav je, da omenimo prav vse koče z dobrim čajem. Po štiri glasove so dobili Koča pri Triglavskih jezerih, Pogačnikov dom, Češka koča, Kocbekov dom, Koča na Kriški gori in Kovinarska koča, po tri glasove Koča na Klemenčijami, Zasavska koča na Prehodavcih, Koča na Kamniškem sedlu, Koča pod Bogatinom in Koča na Grohatu, po dva pa FrischauPov dom, Koča na Golici, Vodnikov dom, Koča na Planini pri Jezeru, Roblekov dom, Koča na Šiji, Dom na Kofcah, Dom na Menini, Dom v Tamarju, Koča na Žavcarjevem

vrhu, Koča na Ratitovcu, Koča na Javorniku in Koča na Planini nad Vrhniko. Po en glas pa so dobili Koča na Vojah, Dom na Slivnici, Dom Planika, Dom Valentina Staniča, Dom na Kredarici, Tržaška koča na Doliču, Dom na Šmohorju, Prešernova koča, Poštarski dom na Vršiču, Gostilna Ledinek na Šmarni gori, Blejska koča na Lipanci, Dom na Peci, Koča na Mangartskem sedlu, Koča na planini Razor, Koča v Krnici, Planšarija na Prevali, Ruška koča, Tumova koča na Slavniku in Dom na Boču.

Čestitamo vsem oskrbnikom!

Oskrbnik na Domu pod Smrekovcem, ki kuha najboljši čaj, je Viktor Povsod, znan bolj po imenu Fika. Poklicali smo ga in skušali zvedeti skrivnost njegovega čaja. Zatrtil je, da ga že leta kuhajo iz točno določene mešanice zelišč, ki jih nabirajo sami. Točna sestava pa je skrivnost. Postrežejo v politrskih skodelicah. Poudaril je, da je zelo pomembno, da ga skuhamo na ognju iz smrekovih drv, in to ravni! Ker je Fika znan kot šaljivec, nismo prepričani, če je to trditev treba jemati resno. Pač pa nam je znano, da njegova kuhinja poleg čaja ponuja še celo vrsto med obiskovalci priljubljenih dobrot. Med njimi je njegova posebnost parmalajz, za katerega je recept tudi bolj skrit v njegove duhovite domislice. Iz zelišč izdeluje tudi nekakšen njuhanec, spet posebnost, ki je ne dobite nikjer drugje.

Med udeleženci ankete smo izžrebali tri nagradence. Prva nagrada, kupon za nakup opreme v vrednosti 25.000 SIT v trgovini Annapurna v Ljubljani, gre v Prevalje (Vesna Melanšek, Trg 38, 2391 Prevalje), druga nagrada, kupon za nakup opreme v vrednosti 10.000 SIT gre v Medvode (RaPaela Škodič, Medvoška c. 16, 1215 Medvode), tretja nagrada, celoletna naročnina naše revije, pa gre v Luče (Miran Kos, Luče 82, 3334 Luče).

A. S.